

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΑ'.

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 5 ΤΟΥ ΟΚΤΩΒΡΗ 1913

ΑΡΙΘΜΟΣ 511

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α. ΑΓΡΑΦΙΩΤΗΣ «Νέα Ελλάς».
ΡΙΠΓΑΣ ΓΚΟΛΦΙΣ. Κριτικές ζουγυφίες—«Αγνή».
ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΔΗΙΛΑ. Τ' αφηνιασμέ πουλόρι.
Ι. ΖΕΡΒΟΣ. Λυρικές σάτιρες.
Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ. Η σαβούρα.
Α. ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ. Ο Οικονόμου Χάμιλετ.
Κ. ΝΤΑΙΦΑΣ. Σιδερόκαστρο—Το γλυκό μου σπίτι.
Δ. Η. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Οι άπ'γονοι (σπέρμα).
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ—Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ.

“ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ,”

Άκουσα ένα στρατιώτη, Τουρκομάχο και Βουργαριμάχο στρατιώτη, έναν απ' αυτούς τους έπικούς ήρωες που δημιουργήσανε τη σημερινή μεγάλη Ελλάδα—τόν άκουσα στον καφενέ, σε μιιά συζήτηση πολιτική, να λέει τα γνωστικά του τα λόγια :

—“Όσα ξέρει ή Κυβέρνηση δεν μπορούμε νάν το ξέρουμε μετς. Αδτή λοιπόν πούναι μέσα στα πράματα, που τα κατέχει, ξέρει και πώς σφερνει να φερθεί με την Τουρκιά σήμερα. “Αν πρέπει να τρίξει τα δόντια της, ή αν πρέπει να μαζέψει την ουρά κάτω από τα σκέλια της, και να λουφάξει. Τι καθόμαστε και πονοκεφαλάμε μετς ; Βασιλιά μυαλωμένο μās χάρισε ο Θεός, Κυβερνήτη το ίδιο, ας τους άψίσουμε λοιπόν ήσυχους να κοιτάζουμε τη δουλιά τους, κι ας κοιτάζουμε και μετς τη δική μας τη δουλιά. Τα λόγια δέ φελάνε πιά... Πέρασε ή μπογιά τους !... ”

“Ο άπλοικός αυτός άνθρωπος, με τ' άπλά και γνωστικά του λόγια, μ' έπεισε περισσότερο από τους σοφούς άρθρογράφους του καθημερνού τύπου πώς ή Ελλάδα μας ξαναγεννήθηκε. “Ο νοός θα ύψωθεί, όπως το εύκήθηκε στο περασμένο φύλλο συνεργάτης του «Νουμά». Και θα ύψωθεί στο κατακόρυφο

—και γλήγορα μάλιστα. Οι άνθρωποι αυτοί, ζώντας και πολεμώντας ένα χρόνο άλλάκαιρο στους Μακεδονικούς κάμπους και στα Ήπειρωτικά βουνά, αλλάξανε, σάν τα ψίδια, της ψυχής τους το πονάκμισο. Και γενήκανε νέοι άνθρωποι, άξιοι να κατοικήσουν και να δοξάσουν τη νέα Ελλάδα. Νέοι άνθρωποι με νέα σκέψη, με νέα κρίση, με νέα ιδανικά. “Ο πόλεμος, κατακλυσμός που συνεπήρε την παλιά γενιά, και Δευκαλίωνες μαζί, που μās γεννοβόλησε την καινούρια. Μιά καταστροφή και μιιά δημιουργία έφερε ο πόλεμος.

Οι άνθρωποι αυτοί, που δέ λογαριάζαν τη ζωή τους χτές, δέ θάν το λογαριάζουν το σφερό τους το ατομικό αύριο. “Όπως τη ζωή τους χτές, έτσι και το σφερό τους αύριο, θάν το θυσιάζουνε για το γενικό καλό. “Από τους χτεσινούς ήρωες πολεμιστάδες, θα βγούνε αύριο οι ήρωες δημοτικιστάδες, οι ήρωες κοινωνιολόγοι, οι ήρωες πολιτικοί. “Ο άριξισμός που ήσαμε χτές βασίλευε παντοδύναμος, θα βρει κι αυτός το Κιλκίς του και θα παρτεί για πάντα. “Ο κάθε ευγενικός άγώνας θα χει και τους ευγενικούς του όπαδούς και ο ναός της Ιδέας δέ θα μεταμορφώνεται σε «οίκον έμπορίου», γιατί το φραγκέλιο του άγνού πολεμιστή θα δουλεύει άδιάκοπα.

“Έτσι την άνειρεύμαστε τη Νέα Ελλάδα κι έτσι καρτερούμε γλήγορα να την καμαρώσουμε. “Ο σκολαστικισμός, ο άριξισμός κι ο κάθε τσαρλατανισμός στριμωχτήκανε πιά στα στερνά τους τα ταμπύρια. Οι πολεμιστάδες ρήχνουνται ακράτητοι καταπάνου τους. Και τα παιδιά μας αύριο, των πολεμιστάδων τα παιδιά, που θάντρωθόνε με το παράδειγμα των ήρώων του 912 και 913, θα ρηχτούνε με περισσότερη όρμη να ξεθεμελιώσουνε τα σάπια αυτά ταμπύρια, γιατί τα στήθια τους θάν τα φουσκώνε ο πόθος ο ίερός, να λαμπρύνουνε την Πατρίδα που οι πατέρες τους Μεγάλη τους την παραδώσανε.

Αδτή θα είναι ή νίκη ή τελιωτική, και για μιιά τέτια νίκη άξίζει σήμερα, περισσότερο από χτές κι από κάθε άλλη φορά, να δουλέψουμε δίχως διακοπή και δίχως ξεκούρασμα. Και πρώτοι πρώτοι έμεις οι δημοτικιστάδες, οι έκλεχτοι της φυλής, αφού ο άγώνας μας, που παίρνει σήμερα γενικώτερη μορφή, είναι το πρώτο στολίδι, μιά και το πρώτο στήριγμα, της Νέας Ελλάδας.

Α. ΑΓΡΑΦΙΩΤΗΣ